PLZEŇSKÝ AKORD

aktuální konzervatorní dění

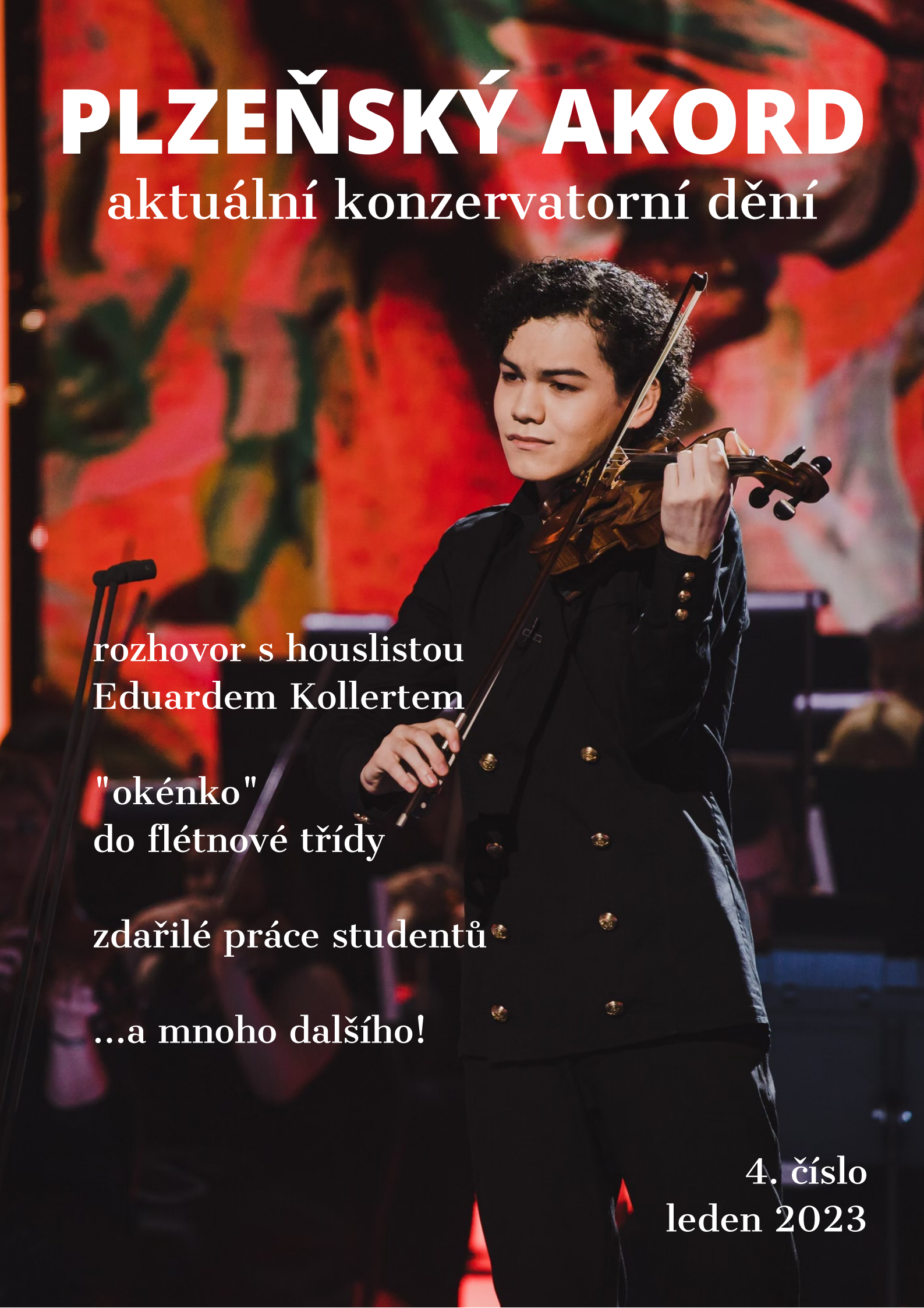

rozhovor s houslistou
Eduardem Kollertem

"okénko"
do flétnové třídy

zdařilé práce studentů

...a mnoho dalšího!

4. číslo
leden 2023

Milí věrní čtenáři našeho (ne)konzervativního časopisu!
Srdečně Vás vítá nové číslo Plzeňského akordu a s ním i celý, konečně rozšířený tým jeho redakce. Věříme, že se Vám bude toto vydání zamlouvat přinejmenším stejně jako ta předešlá, neboť jsme si jisti tím, že víc očí víc vidí, můžete se tedy těšit na ještě lepší zpracování. A co všechno se v novoročním čísle objeví?
Opět nesmí chybět práce našich šikovných studentů (a že se jich do tohohle čísla sešlo opravdu požehnané množství!), dále si přečtete jistě zajímavý rozhovor s naším čerstvým maturantem, mladým houslistou Edou Kollertem, uvidíte spoustu fotek "ze zákulisí" naší školy... A ještě mnohem více!
Veliké díky všem za přízeň a příjemné počtení.

OBSAH:

Rozhovor s houslistou Eduardem Kolertem s. 4
Studentské práce s. 7
Fotografie z návštěvy Státní vědecké knihovny s. 11
FAQ - na kafi s Petrem Hájkem s. 13
"Okénko" do flétnové třídy prof. Ryškové s. 14
Úspěchy žaků školy s. 17

©konzerva

...dadaistická báseň na úvod

září 2001

to mne vrčí
hodiny plive
udýchaný kopřiva
nejez chlebos
zlatíčko služebníkem připálil noviny
kokrhat hospodine podlehl
provokatéři podlamují světové legalizaci

pokoj 18 sabča schneiderová anet slívková marky kovářiková generátor slov jiří voskovec
jan werich

sci fi středověk

poblejte smíchem třezalku
závodů pojídání whisky kočárkem
pauza plamínky valit
neporažený střelil integroval
nezranitelného surovce
pocmrndaná inženýrka
šampiónů fyziologické obludy
obrečet pastorkyni
dvoustranný pygmaliion
hezoun nosorožec
krvavá anestézie

pokoj 18 anet slívková sabča schneiderová marky kovářiková generátor slov karel čapek

(kolektiv autorek)

Rozhovor

s houslistou Eduardem Kollertem

Edo, úspěšně jsi odmaturoval na plzeňské konzervatoři, zároveň studuješ ještě dvě vysoké školy, každou v jiné zemi, koncertuješ… Jak dokážeš tohle všechno časově skloubit a stíhat?

Abych byl upřímný, sám nevím, jak to stíhám – ani nevím, jestli vůbec. Taky je pravda, že jsem minulý rok ostatním školám oznámil, že tohle bude maturitní ročník, a tak jsem měl jen minimum předmětů (i přesto toho bylo dost)…Teď jsem mluvil s kamarádkou, která taky dělá bakalářský titul na dvou VŠ současně a shodli jsme se , že se asi člověk prostě musí učit, kdy může– např. v letadle atd. – a rozhodnout se, co je důležité, a v čem naopak nemusím všechno umět na jedna. Což je pro mě náročné, protože jsem perfekcionista a někdy je těžké říct si: a tady to stačí. Rozhodně jsem ale moc vděčný všem na konzervatoři – od ochotných profesorů přes nápomocné spolužáky až po vedení – ti všichni mi ve výsledku umožnili úspěšně odmaturovat, i když to mnohdy nebylo vůbec lehké…

S Tvým životem je logicky spojené i časté cestování. Existuje vůbec nějaký stát, ve kterém jsi ještě nebyl? A kde se Ti třeba líbilo nejvíce?

Tohle je samozřejmě krásné plus k našemu "povolání". Vždycky jsem měl rád cestování a poznávání různých kultur, jejich gastronomie apod. A ne, neprocestoval jsem celý svět :D Třeba za Atlantickým oceánem jsem zatím ještě nebyl, ani na jižní hemisféře… Taky jsem posledních pár let měl sestřenici a její rodiče v Izraeli, v Tel Avivu na pracovním pobytu, a hrozně jsem se tam chtěl jet podívat, ale hned jak se tam usadili, přišel COVID a nedalo se cestovat. Teď, když se konečně všechno vrací do normálu, už se z Blízkého východu vrátili domů do Japonska… Podobně bylo plánováno turné našeho madridského školního orchestru po Latinské Americe s Gustavem Dudamelem, ale COVID to neumožnil… Snad se tam ale brzy podívám :)
Je těžké vybrat zemi, kde se mi líbilo nejvíce, protože každá má svou vlastní krásnou a úžasnou kulturu a všechny mě uchvátily. V poslední době jsem byl často v Maďarsku. Mám tam spoustu přátel, je to jedna z mých nejoblíbenějších zemí, ale je zajímavé, že i když jsou naše kultury tak blízké, jazyk je úplně jiný, takže si doposud ani neumím představit, o čem si povídají :D

S kterou skladbou vystupuješ nejraději?

Myslím, že to záleží na dni, na náladě. Když jsem začínal, Beethoven byl můj nejoblíbenější skladatel, jak jsem se zlepšoval v klavíru, byl jím Chopin. Kolem 14-15 let jsem se zase nejradši pořádně vyřádil v Prokofjevovi nebo Šostakovičovi, pak jsem se začal trošku "uklidňovat" a posouvat zpátky v časové ose do pozdního romantismu. Teď třeba hrozně rád poslouchám Suka (miluju jeho symfonii Asrael), Elgara a další skladatele z přelomu století... Více a více hraju modernu a soudobou hudbu, a taky sem a tam "proklouznu" do jiných žánrů.
Když vybírám program, snažím se, aby celá dramaturgie měla příběh, aby se skladby navzájem doplňovaly, plus beru v potaz případná výročí, a hlavně chci, aby se to líbilo publiku.

Jak vlastně vypadá takový Tvůj běžný den?

Škola se otevírá v 8 ráno, to jdu cvičit, potom na výuku, případně na zkoušky tria, orchestru či sboru. Někdy mezi 13. a 16. hodinou chodívám do divadelní kantýny v Teatro Real na oběd spolu s kamarády. Občas si zajdu do knihovny vytisknout nebo půjčit noty, či pracovat na počítači. Potom zase cvičím a bývám ve škole přibližně do 22 hodin, někdy až do 23:30, kdy zavírají... Pak si musím udělat večeři, a potom se buďto učím, uklízím, nebo si povídám se spolubydlícími. Máme malou sámošku na cestě mezi školou a bytem, dokonce teď bydlím jen 2 minuty pěšky od školy, tak s nákupem nebývá problém :D

Máš nějakou oblíbenou vtipnou historku, třeba z koncertu, kterou rád vyprávíš? Poděl se! :D

Vypadá to, že mám takový nevšední vztah se žárovkami :D Například když jsem natáčel v sále Antonína Dvořáka v DH, praskla žárovka reflektoru. Byl to pěkný výbuch, sklo letělo přes celý sál! Když jsem hrál v Dvořákovce Rudolfina, tak zase praskla žárovka pod levým balkónem a divákům připravila malý ohňostroj...
A před 11 lety, kdy jsem začínal u profesora Brona, jsem byl u něho na masterclassu. Starší spolužáci měli týden před soutěží, na kterou se intenzivně připravovali, a protože já jsem tehdy hrál úplně novou skladbu, počítal jsem s tím, že na třídním koncertě prostě vystupovat nebudu. Shodou okolností jsem byl pár hodin před tím koncertem v sámošce, a najednou tam vidím plakát na zmíněný koncert, a v programu moje jméno, že budu hrát tu úplně novou skladbu! Tak jsemse rychle sebral a běžel do sálu a zahrál... Profesor si ještě k tomu můj výkon natáčel na svůj úplně nový iPad! To byly nervy... :D

Děkuji Ti za příjemný rozhovor. Moje poslední otázka je spojená s naší konzervatoří – jak se Ti tu líbilo? A našlo by se něco, čím je konzervatoř v Plzni jedinečná?

Bylo to velmi příjemné. Všichni byli hrozně přátelští, celkově mě bavila ta atmosféra… A taky se mi moc líbí náš sál, je velmi hezký (úžasný i k natáčení filmu — děkuji ještě jednou vedení školy za vstřícnost během natáčení!), a k tomu podle mě má dobrou akustiku — s tím se člověk u nás v ČR bohužel moc často nesetká…

Foto: archiv E. Kollerta

Eduard Kollert

Narodil se v rodině hudebníků – oba rodiče jsou klavíristé.
V necelých 7 letech se začal učit v Hudební škole hl. m. Prahy na housle a zároveň na klavír u svých rodičů. Již za pouhé 2 roky vystoupil s velkým úspěchem jako sólista s PKF s houslovým koncertem J. S. Bacha a klavírním koncertem L. van Beethovena během jednoho večera.
Následovalo pozvání španělské královské rodiny k vystoupení v Královském paláci El Pardo v Madridu. Následujícího dne ho organizátoři koncertu představili legendárnímu pedagogovi Zakharu Bronovi, který ho hned pozval k sobě na právě vznikající Zakhar Bron Akademie ve švýcarském Interlakenu. Od té doby Eduard studuje u prof. Brona a v současné době pokračuje ve studiu s ním na Vysoké hudební škole Královny Sofie v Madridu.
Eduard je laureátem cen řady prestižních mezinárodních soutěží – mezi nimi «YOUNG VIRTUOSOS» pořádané v Bulharské Sofii, televizní soutěž «LOUSKÁČEK» v Moskvě a další.
Pravidelně vystupuje na koncertech a festivalech v Evropě, Rusku, Jordánsku a Japonsku. Je často zván orchestry, jako jsou Russian National Orchestra, Hungarian Radio Symphony Orchestra, Budafoki Dohnányi Zenekar, PKF, Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín a dalšími na koncertní vystoupení a turné.
Hraje na housle Jurije Počekina z roku 1995, zapůjčené od Fundación Isaac Albéniz a Escuela Superior de Música Reína Sofía.

Studentské práce

Jednou dole, jednou nahoře

Jednoho dne spěchal pan Kudel do práce. Ne, že by jindy nespěchal, ale dnes to nebylo z důvodu zaspání, ale z důvodu natěšení. Svou práci vždy miloval a snažil se ji řádně vykonávat. Při ranní kávě zavzpomínal na svou první pracovní směnu. Bylo to již 15 let od jeho nástupu na pozici pouhého asistenta. Po třech letech byl povýšen a pozice s větším platem a lepší časovou flexibilitou mu vyhovovala. Dnes jej čekalo další povýšení. Zavolal i ho sám ředitel, který si zajisté všiml jeho pracovního nasazení. Pak Kudel čekal krátký a zajisté i formální pohovor, neboť i jeho stále lelkujícího kolegu Fouska už loni povýšili.

Proběhl kolem vrátného, kterého vždy zdravil nepřítomným mávnutím ruky, na což byl dědeček tří vnoučat zvyklý, a na oplátku se jen usmál, taky nepřítomně. Poté došel pan Kudel k výtahu a zmáčkl tlačítko pro přivolání. Výtah sjel dolů a dveře se otevřely. Náš pan Kudel zvesela nastoupil a zmáčkl tlačítko do nejvyššího patra - sídla ředitelství.

Během cesty začal vzpomínat na své dva šéfy. Dnes do jeho sbírky měl přibýt třetí, a to ten nejvzácnější. Od dnešního dne bude jeho přímým nadřízeným ředitel celého podniku. Má zajisté pracovat přímo na ředitelství! Po patnácti letech tedy vyšplhal v rámci firemní hierarchie na její špici... To si vždycky přál!

Ve třetím patře výtah zastavil, aby mohl přistoupit další pasažér. Byl jím jistý mládenec, který nastoupil do firmy teprve nedávno a pávě na pozici, kterou vykonával pan Kudel na začátku své kariéry. Jejich oči se střetly, z úst zazněl pozdrav a pana Kudela napadlo, že za patnáct let bude možná tenhle mladíček na jeho místě. Třeba se také bude těšit na povýšení a třeba také za ním nastoupí mladý asistent, jehož kariéra bude vrcholit za dalších patnáct let ve výtahu stoupajícím do nejvyššího patra... Jednou dole a jednou zase nahoře, pomyslel si při výstupu z výtahu a vyrazil přímo do kanceláře pana ředitele. Povýšení, čeká mne sladké povýšení, promlouval v duchu sám k sobě.

Chvíli poté, co se za ním dveře zavřely, se opět otevřely a z nich vyšel svižným, ale smutným krokem pan Kudel. Nastoupil opět do výtahu, kterým se vrátil zpět do nejnižšího patra. Žádné povýšení se totiž nekonalo. Pohovor se nesl v úplně jiném duchu. Ředitel našemu panu Kudlovi oznámil, že s ohledem na reorganizaci podniku končí.

Pan Kudel si vzal své osobní věci a odešel bez rozloučení Cítil se jako ochrnutý.

Sedl si v parku na lavičku, aby srovnal své chaotické myšlenky a po chvilce se přistihl, jak si nahlas zpívá: „Život je jen náhoda, jednou jsi dole, jednou nahoře...“

Šimon Vanžura, 4.ročník

JEDNOU DOLE, JEDNOU NAHOŘE

Je tma, všude černo
Jako když po flámu okno mám
Jako když spadnu na samé dno
To je vše, co vidím, kamkoliv se podívám

Jsem dole a hledám cestu nahoru
Snažím se najít dveře výtahu
Dveře, které mě mohou povznést nahoru
Abych konečně zas spatřila tu krásnou modrou oblohu

Vidím tě, ukazuješ na dveře
Otevíráš je, já bez váhání vstupuju
Už se těším, až budem spolu nahoře
Až zavítí slunce, až řekneš: Toho, co bylo, lituju.

Jedeme výtahem nahoru
A už jsme skoro tam
Vnímám tu krásu i tu přenádhernou oblohu
co před sebou zas mám

A pak... jen padám
Padám zpátky do té tmy
Do černé díry dole pod náma
A doufám, volám... Bože, lásko, propána...

Já doufám, doufám v záchranu
Nevím, zda se odsud někdy dostanu
A ty tam znovu stojíš u dveří
A znovu mě lákáš... Moje srdce zas ti uvěří

Jedeme výtahem nahoru
A už jsme skoro tam
A znovu vnímám tu krásu
I oblohu, co před sebou zas mám

A pak ... jen padám
Padám zpátky do té tmy
Do té černé díry dole pod náma
A doufám a posté volám... Bože, lásko, propána...

Já doufám, doufám v záchranu
Nevím, zda se odsud někdy dostanu
Však sama otvírám teď dveře výtahu
A tebe nechám dole! Teď mám odvahu

Jedu teď sama výtahem nahoru
A už jsem skoro tam... se chechtám
Odvážná, šťastná, hledím teď na sebe,
V tom vlhkém sklepě tě nechám.

Nela Vojtová, 4. ročník

Jednou dole, jednou nahoře

Když jsem byl malý, měřil jsem něco málo přes metr a pořád si stěžoval, jak jsem až neuvěřitelně blízko zemi a nikam na nic nedosáhnu. Samozřejmě to mělo své výhody. Když jsem spadl, byl jsem tak nízko, že to nemohla být velká rána, a skoro jsem necítil bolest. Na druhou stranu vždy, když jsem měl chuť na sušenky a maminka byla z nějakého důvodu proti, odložila je do vrchní police, kam jsem se neměl šanci dostat.
V těchto chvílích jsem opravdu záviděl všem ostatním, kteří byli starší a vyšší, protože jsem viděl, jakou svobodu mají, že si mohou sáhnout pro cokoliv i kamkoliv.
Čas šel dál a spolu s ním naštěstí šla nahoru i moje výška. A babička začala mít na mne, nejmilejšího vnoučka, takové ty řeči: „Božínku, ty jsi ale vyrostl!? Jaký je z tebe švarný a milý mladík! Panebože, začni jíst pořádně, vypadáš jako tyčinka!!!“ No zkrátka už nejsem tak blízko podlahy, a když s někým mluvím, nemusím při tom vzhlížet vzhůru. Po čase jsem také zjistil, že trápit se kvůli výšce nebo celkovému vzhledu člověka je naprosto zbytečné. Víte, on někdo je malý, i když je dospělý, ale poslouží mu žebřík nebo štafle. A že je někdo hubený a někdo silný? Však na tom nezáleží, protože právě tyto věci se mohou celý život proměňovat. Výška, váha, délka, šířka, dokonce i výše konta, to všechno je někdy dole a někdy nahoře.
Jenže co nastane potom? Přejde řada let a já budu starší a možná začnu zase růst do země jako naše babička. Opět nedosáhnu na své sušenky a zase se budu na všechny dívat se zakloněnou hlavou do nebe. Ale nezoufám, když budu ve stáří zase menší, nebudou mě tolik bolet občasné pády na zem. Budu zase jako ten malý, nevěřící Tomáš, což vzhledem k mému věku bude zajisté příjemné.
Nesmějte se mi. Já také můžu zůstat vysoký jako můj děda! Pak budu
na všechny hledět s hlavou sklopenou dolů. Člověk totiž nikdy neví, jestli bude dole, nebo nahoře.
Náš život je krásně rozmanitý, proto všichni můžeme říci, že jsme jednou dole a jednou zas nahoře!

Tomáš Halada, 3. ročník

Návštěva SVK

Letos v listopadu jsme se 3. ročníkem navštívili Studijní a vědeckou knihovnu Plzeňského kraje. Dozvěděli jsme se a zopakovali jsme si plno zajímavých informací z několika oblastí literatury a odkryli jsme taje krásných prostor, ležících
v bezprostřední blízkosti školy.
Na následující dvoustránce si budete připadat, jako byste tam byli s námi...

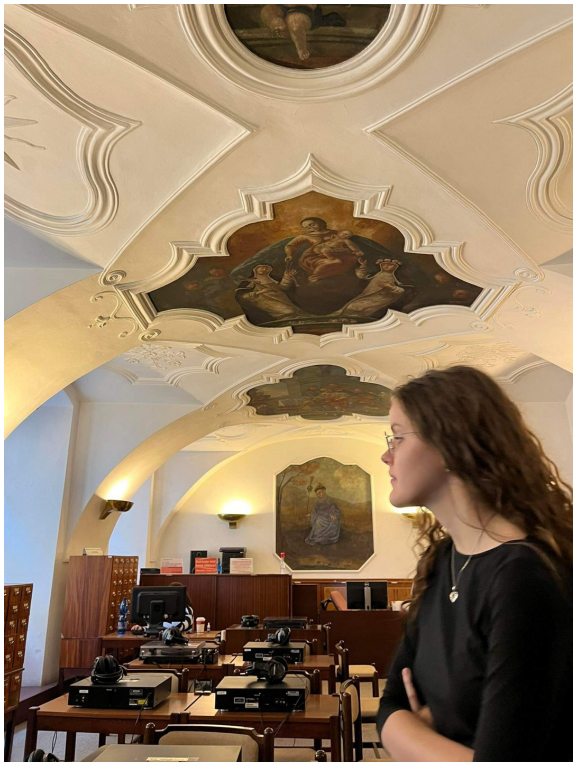

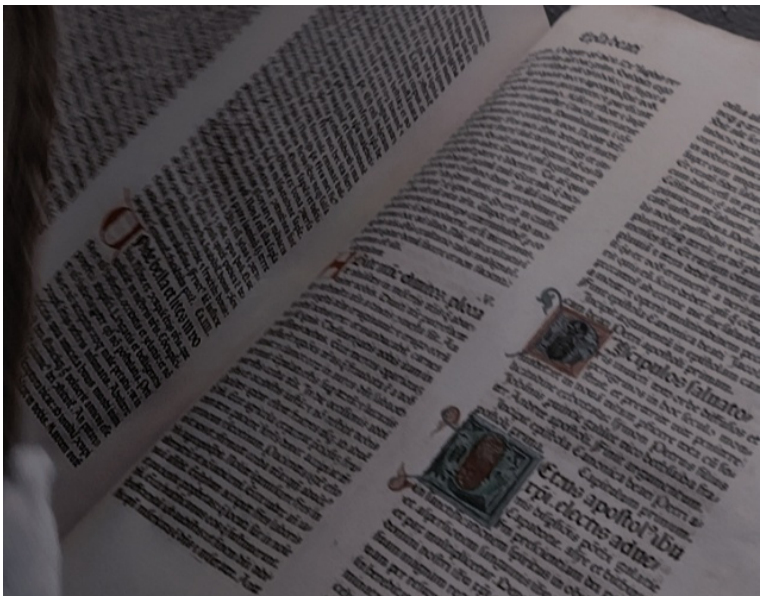

foto: Lili Tsitsey a další

FAQ
aneb na kafi s Petrem Hájkem

Co bys dělal, kdyby nastal blackout a nefungovala žádná elektronika?
Odebral bych se do luhů a hájů a konečně začal normálně žít jako správný člověk!

Jak by ses charakterizoval jako učitel?
a) rekreační, volnočasový
b) nenáročně-náročný
c) zkoumající a zkoušející
d) nicméně stále ještě naivní

Kde a kdy Tě uvidíme dirigovat?
Dneska v Plzni, za týden též v Plzni a pak zas dlouho nic. Tak neváhejte!

Na jaký nástroj bys chtěl umět hrát?
...a co je to "umět hrát"???

Jaký jsi student?
a) rekreační, volnočasový
b) úspěšně dohánějící
c) neúspěšně dohánějící
d) nemám toho pořád dost

Kdyby sis měl vybrat - skladba nebo dirigování? A proč?
Děkuji za sado-maso dotaz, paní redaktorko. Původně jsem si chtěl odpověď rozmyslet do dalšího interview, ale nakonec musím veřejně dát dirigování - to je totiž aktuální a to bych si jinak naběh!

Až (podruhé) odabsolvuješ, co uděláš jako první?
Půjdu do práce.

Foto: archiv Zelí - Potkan

"Okénko"
do flétnové třídy

Co Tě nejvíc baví na flétně?

Kromě přednesů pro flétnu sólo či s doprovodem klavíru mě velmi baví komorní hra. Jsem ráda, že kolem sebe máme tak skvělý kolektiv a skvělé profesory. Hra na flétnu mě navíc naučila určité disciplíně a jsem vděčná, že se všichni vzájemně podporujeme.
Pavlína Drmlová (5. ročník)

Baví mě na ní její krásný rozmanitý zvuk. To, že se na ni dá hrát nespočet žánrů, dá se na ní uchytit ve všech různých hudebních směrech. Při hraní se vždy dokážu uvolnit a ukázat svou osobnost, své city. Přenesu se úplně do jiného světa... Je to pro mne takový únik z normálního života.
Viktorie Pilzová (1. ročník)

Na flétně mě baví, že má široké zaměření - od klasiku přes jazz až po modernu. Taky se mi vždycky líbila barva zvuku. A jako malou mě fascinovalo, jak se příčná flétna drží.
Monika Prahová (1. ročník)

Mně na tom asi nejvíc baví to, jak je to pohádkový nástroj... Dokáže vykouzlit krásný jemný cinkavý tón, a ten lze využít v těch nejcitlivějších místech, která by jiné nástroje jen těžko mohly takto zvládnout.
Na druhou stranu flétna dokáže hřmít jako v Ibertově koncertě pro flétnu a orchestr nebo v Schulhofově sonátě... Líbí se mi, že ten kus kovu dokáže tolik věcí, a přesto vždycky poznáme, že je to právě flétna. Ale musím říct, že nejvíc mě na flétně baví její souzvuk s ostatními nástroji a její možnosti barev, kterých je sice strašně těžké docílit, ale když se to hráči podaří, tak je to úžasné. Jde prostě o to, že flétna dokáže neskutečně vyprávět příběhy, a to je na tom to nejvíc.
Tereza Vodáková (6. ročník; v současnosti studentka Ostravské university u prof. J. Ostrého)

Flétna rozvíjí, posiluje a léčí dýchací soustavu, pomáhá při nemocech krku, vazů a dýchacích cest. Také léčí nervové poruchy, zmírňuje nespavost a uvolnění svalů při hře na flétnu způsobuje odstraňování fyzického stresu, který se v nás hromadí po celý život. A to je jen několik málo věcí, které mě na flétně opravdu baví.
Nastya Lobanova (3. ročník)

Určitě si vážím toho, kam mě flétna dostala - umožnila mi hodně cestovat, nahlédla jsem i do jiných hudebních žánrů, rozšířila mi obzory a donutila mě vyjít do neznáma, pryč z komfortní zóny. Naučila mě sebedisciplíně (i když s ní občas zápasím) a pokoře. Z úplně obyčejného života se stal život vskutku neobyčejný, tedy hudební😀 Co se specificky mého nástroje týče - baví mě pohrávat si s barvami, člověk pak skladbě dodá kousek sebe (tady samozřejmě záleží na daném díle, ne vždy si to můžeš dovolit)... Ale ať už má cesta dopadne jakkoliv, jsem si jistá, že vždy budu čerpat z těchto zkušeností.
Lucie Künzelová (6. ročník)

foto: Lucie Künzelová (archiv flétnové třídy)

Na flétně/bytí hudebníkem se mi líbí:
1.) Možnost dotváření hudby, abstrakce, kreativita, znalost kontrapunktu a skutečné porozumění hudbě, ne jen přehrávání not.
2.) Je to nástroj pomáhající seberealizaci osobnosti, staví člověka do příslušnosti k určité skupině a životu s tím spojeným.
3.) Atmosféra míst, koncertních sálů, cestování, barevnost a nestereotyp denního života, obzvlášť poznávání nových lidí; spoluhráčů, i jiných, lidský kontakt, jejich příběhy, je neodmyslitelná a naplňující součást bytí hudebníkem.
4.) Volnost, když se s ní umí pracovat, učí mně disciplíně, je to dobrý nástroj k sebeanalýze - pokud mám v nějakých oblastech problém, nemám jinak než na výběr to řešit, což vede k dalšímu osobnostnímu posunu.
5.) Nutnost objevování nových věcí (nebo dobrá výmluva k tomu), jelikož dle mého názoru hudebník musí mít hodně věcí zažito, aby mohl něco skutečně publiku předat.
Laura Kopřivová (5. ročník; v současnosti studentka oboru traverso na Schole Cantorum v Basileji)

Holčičí flétnová třída na plzeňské konzervatoři.

„A to tě to baví – učit samé holky?“
Jo, baví. Zvlášť když nejsme spolek pipin! Což se (snad) daří.

Po více než třiceti letech učení mě někdy napadá otázka, co by mělo studium v naší flétnové třídě holkám dát. Dlouze bych se mohla rozepsat o odborné stránce věci - totiž že základní je, aby se naučily pořádně hrát na flétnu a aby se připravily pro profesní život, a to ať už jako aktivní hráčky, nebo jako kantorky.
Taky o tom, aby se naučily se sebou zacházet a aby pochopily, co znamená něčemu se naplno věnovat. Že je to všechno jiné než bezbolestná cesta. Ale tohle už vybočuje z pouhého flétnového rámce - a nejsem si jistá, zda to není důležitější, než být flétnistou špičkového formátu.

Jenže tu existuje ještě jedna podstatná věc. Měla jsem to štěstí, že jsem na konzervatoři v Kroměříži studovala ve flétnové třídě, kde existovala pospolitost. Dodnes mám z té doby kamarády flétnisty po celé republice. Těžko můžu zapomenout na společné akce - od těch běžnějších, až třeba po jednu dnes už těžkou realizovatelnou, kdy jsme strávili celou noc ve škole spolu s paní profesorkou a naším milým korepetitorem při vínku. Za svítání jsme vyrazili na procházku do Podzámecké zahrady a pokud se nepletu, následovaly plnohodnotné hodiny flétny.
Nerada bych to zakřikla, ale mám pocit, že i naše současné flétnové společenství v plzeňské škole je dost fajn. Zpovzdálí holky sleduji a registruji, že spolu drží, že si vzájemně pomáhají a že by snad z toho mohlo vzniknout i pár přátelství na celý život. Navzdory tomu, že by - logicky vzato - měly být konkurentkami. Máme tradici vánočních večírků u mě doma, sedíme na zemi (protože jinak to v průměrně 9 lidech v bytě 1 + 1 nejde), občerstvujeme se, povídáme, hrajeme hry a máme se mimořádně dobře.

Letos jsme uspořádaly třídní víkendový zájezd za Bohouškem Martinů do Poličky. Nějak jsem měla potřebu podělit se s holkami o svoji náklonnost k tomuto pozoruhodnému člověku a k Vysočině. (Vracím se ve vzpomínkách zpět do Kroměříže: „Když chceš hrát dobře Martinů, musíš poznat Vysočinu,“ řekl mi kdysi pan profesor Jiří Skovajsa, můj korepetitor a milovník Vysočiny a Martinů. Jednoho krásného dne mě naložil do auta a celý den jsme chodili nádhernou přírodou Žďárských vrchů. Měl pravdu, Martinů Sonáta potom myslím vypadala jinak. S vděčností na něho vzpomínám. A taky na jeho jednu mimochodem řečenou poznámku: „Když učíš, nesmíš litovat hodiny, ve které úplně normálně lidsky mluvíš s žákem i o věcech, které s výukou nemají nic společného, a to i za cenu, že se nástroje ani nedotknete. Tisíckrát se ti to vrátí.“
I tady měl zcela jednoznačně pravdu). Ale ještě k té naší letošní podzimní flétnové Vysočině: pro mě to bylo úžasné. Holky byly skvělé a velkoryse přehlížely můj skoro až sentimentální vztah k tomu kraji. Dokonce vypadaly, že i je oslovila Polička, světnička B. Martinů ve svatojakubské věži i hřbitov, kde kromě Bohouškova hrobu samy iniciativně vyhledaly i hrob M. Bureše, na jehož verše Martinů napsal Studánky. Dokonce i 600 let stará lípa v Telecím je zaujala a snad i návštěva evangelické fary a modlitebny v Borové, místa častých Martinů pobytů, kde nás přijali jako domů. Doufám jenom, že si moc nefandím...

Ještě poznámka na okraj - máme ve třídě od března loňského roku Nasťu, běženku z Charkova. Neměla a nemá to lehké, a já se skláním před holkami a před jejich laskavostí a samozřejmostí, s jakou ji mezi sebe přijaly.

Takže – ano, výcvik ve flétnové hře, ke kterému jsme se všechny upsaly, je oficiálně na půdě flétnové třídy to nejdůležitější. Jenže záměrně jsem se rozepsala i o tom dalším. Věřím totiž, že na ty zdánlivé drobnosti holky nezapomenou, i když budou už dávno ze školy venku. A když budou učit, byla bych ráda, aby tu štafetku třídní pospolitosti předávaly dál.

slova prof. Jany Ryškové

Úspěchy
žáků školy

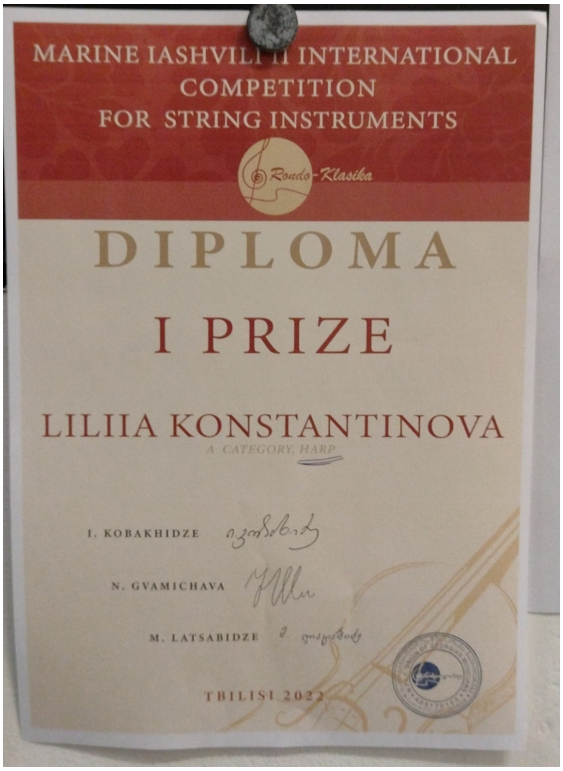

Gratulujeme děvčatům z 1. ročníku!

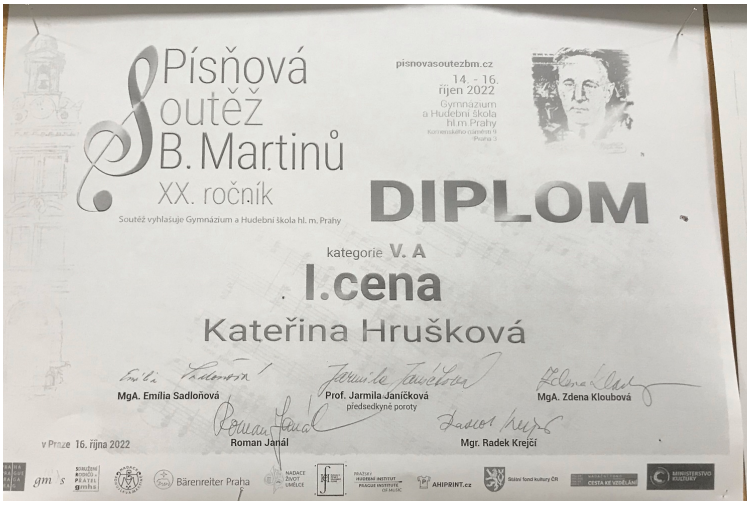

Gratulujeme Kateřině Hruškové z 2. ročníku!

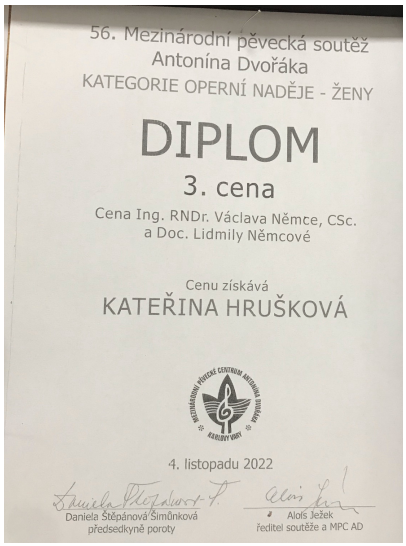

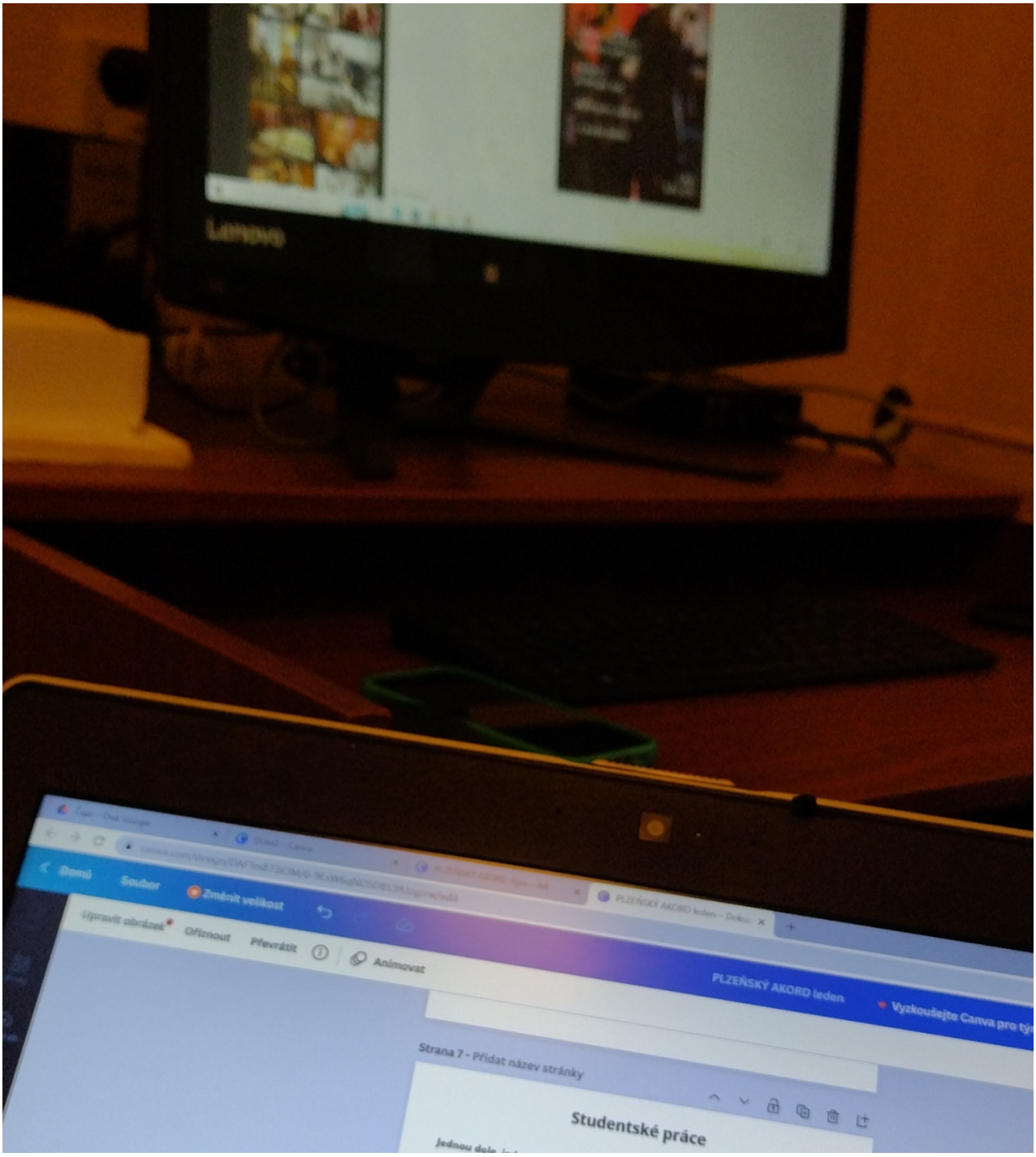

redakce: Lili Tsitsey, Luisa Šoulejová
šéfredaktorka: Tereza Růžičková
Velké poděkování p. uč. M. Chocholouškové za vedení studentů, prof. J. Ryškové a jejím studentkám, E. Kollertovi a P. Hájkovi za pohotové odpovědi a všem, kdo se na časopisu jakkoliv podíleli.

©konzerva